

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 4 (41) квітень 2008 р.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

преосвященнішого Михаїла, єпископа Луцького і Волинського,
боголюбивим пастирем, чесному чернецтву та всім вірним Волинської єпархії
Української Православної Церкви Київського Патріархату

*Воскресіння Христове бачивши,
поклонітесь Святому Господу
Ісусові, Єдиному Безгрішному.
Хресту Твоєму поклоняємось,
Христе, і Святе Воскресіння
Твоє оспівуємо і славимо...
(Воскресна стихира)*

Як близькі нам слова цього піснеспіву, який чуємо на Всенічному Богослужінні напередодні кожної неділі. Цієї ж святої ночі він звучить тричі, сприймається з особливою радістю і трепетом. Сьогодні Пасха, Світле Христове Воскресіння. Співаючи тричі „Воскресіння Христове бачивши“, Свята Церква оспівує і прославляє Святу Трійцю, Друга Особа Якої – Син Божий – утілвся, прийшов на землю, щоби спасти рід людський од вічної загибелі, відкрити людству ворота колись утраченого Раю.

Щоби звершити спасіння, Бог з великої Своєї любові приніс у жертву Самого Себе. Він перетерпів великі страждання, хресну смерть і воскрес на третій день. Тому для християн немає святішої істини, як істина Воскресіння Спасителя.

Воскресіння Христове – це свято радості. І, незважаючи на його сорокаденну тривалість, здається, що всієї цієї радості неможливо збагнути і вмістити в своєму серці. Першим словом Воскреслого Христа було: „Радуйтеся!“ У ці святкові дні Церква закликає всіх віруючих радіти і викликувати: „Цей день, його ж створив Господь, радіймо й веселімося в нім“ (Пс. 117, 24).

Протягом життя людина має багато земних радощів: молодість, красу, власну силу, сімейне життя, здійснення добрих справ, відвідування храму Божого – втіху від того, що ми живемо. Однак земні радощі – це лише відблиск істинної і вічної Божественної радості. „Не бачило око, і вухо не чуло, і на серце людини не приходило те, що Бог приготував тим, хто любить Його“ (1 Кор. 2, 9).

Щороку, коли приходить Пасха, віруючі люди оживають, воскресають духом, торжествують і безмежно радіють, вітаючи один одного радісним „Христос воскрес!“, а у відповідь – „Воістину воскрес!“

Пасха Христова – це свято перемоги життя над смертю, добра над злом. Христос Спаситель закликає кожного з нас до духовного вдосконалення, до боротьби зі злом у самих собі. Гріх не повинен володіти нашою природою, тому що ми покликані до святості, до Богоуподібності по благодаті. Ми повинні, подібно апостолам, свідчити істину Воскресіння своїм життям і нести цю благу вістку всьому світові. У наш непростий час тільки ця блага вістка про Воскресіння Христове здатна зміцнити наше терпіння, внести в життя нашого суспільства злагоду, примирити ворогуючих, об'єднати розділених.

Цієї святої пасхальної ночі ми повинні побачити один в одному свого брата і сестру: «Воскресіння день, і просвітімося торжеством, і один одного обіймімо. Скажімо

– „Браття“». Прославляймо Воскреслого Господа не лише вустами, але і нашими ділами. Тільки тоді Пасха буде для нас спасительною, коли істина Воскресіння Христового стане нашою істиною, основою нашої віри, змістом нашого життя.

Воскресіння Христове є джерелом і основою нашої віри, надії й любові. Воно дає нам наснаги, надихає нас на нове християнське життя. Воно дає нам бадьорість і силу, щоб перемагати сум і журбу. Воно єднає живих і померлих в одну сім'ю, спонукає нас боротися з гріхом. Якщо Христос воістину воскрес, то це означає, що Він є Син Божий, істинний Бог наш і Спаситель. Значить, у Нього треба вірувати, поклати на Нього всі свої надії і любити Його усім серцем. Отже, Воскресіння Христове означає, що наша християнська віра є істинною і святою. Значить, і всі Його слова, все Його вчення і всі Його заповіді також істинні й незмінні. Нам залишається без усякого сумніву завжди перебувати в цій святій вірі, виконувати Божі заповіді,

твердо йти шляхом спасіння в цьому житті.

Воскресіння Христове відкрило нам шлях до всезагального воскресіння. Тілесна смерть для нас стала тимчасовим явищем. Хресні страждання Ісуса Христа і Його Воскресіння стали підґрунтям Зіслання Святого Духа і заснування Святої Церкви. Як нам сьогодні не радіти і не дякувати Богові за Його велику і жертвну любов до нас, грішних. Любов Божа відродила нас для життя вічного.

Дорогі брати і сестри! Сердечно поздоровляю вас із великим і радісним святом світлого Воскресіння Христового. Нехай благодатне сяйво пасхальної ночі освітлює завжди радістю ваші серця. Зичу всім вам міцного здоров'я, родинного щастя, духовного зростання і Божого благословення на всі ваші добрі справи.

Щиро вітаю з Великодніми святами голову Волинської обласної державної адміністрації Миколу Романюка, голову Волинської обласної ради Анатолія Грицюка, луцького міського голову Богдана Шибу,

голів районних державних адміністрацій, міських і селищних рад, молитовно бажаю мудрості, злагоди, терпіння і допомоги Божої в їхньому відповідальному служінні Богові і народу.

Нехай Господь наш Ісус Христос, Який воскрес із мертвих, оберігає нас у мирі й братолюбстві, єдності й любові, дарує нам пасхальну радість, пошле українському боголюбивому народові добробут, а українському Православ'ю – якнайшвидше об'єднання в єдину Помісну Церкву.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і християнська любов, яка є основою життя на землі й у вічності, нехай завжди перебувають з усіма вами.

Христос воскрес! Воістину воскрес!

З ласки Божої

+ *Михайло*

єпископ Луцький і Волинський

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша й найтиражніша волинська релігійна газета стала такою і для Вас – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця. Вартість одного примір-

ника з доставкою – лише **38 к.** (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

У НЕДІЛЮ – В БОЖИЙ ДІМ

«Що прийду до церкви – то все паски святять». Але гумор цього прислів'я гіркий

Запитання

По радіо почув проповідь священика, який стверджував, що до церкви треба ходити щонеділі. Я ж ходжу до храму дуже рідко: на Пасху і на Різдво. Вважаю, що в мене Бог є в серці. Я в Нього вірую, молюсь до Нього – і цього мені достатньо. Навіщо ходити до церкви кожну неділю?

Відповідає

священик Андрій Ротченков

Одного разу онук запитав свого дідуся: «Чому мені обов'язково треба ходити до церкви? Невже не можна молитися і читати Боже слово вдома?» Дідусь відчинив дверцята печі й дістав звідти гарячу вуглину. «Дивися, що з нею буде», – сказав онуку. Вуглинка поступово згасала. Потім дідусь знову повернув її у вогонь до інших вуглинок – і вона зачервонілася. Дідусь пояснив, що вуглинка підтримує горіння одна одної, кожна своїм жаром. Так і люди. Коли вони складають дружну церковну сім'ю, то підтримують одне одного, моляться одне за одного, допомагають у бідах і труднощах. Але якщо людина не хоче бути в церковній громаді, тоді вона не має підтримки і допомоги. Тоді віра і любов у її серці пригасають.

Господь наш Ісус Христос хоче, щоб ми спасались гуртом, а не поодиночки. Саме тому Він заснував на землі Свою Церкву як громаду людей, об'єднаних вірою, Законом Божим, церковною ієрархією (духовною владою) і таїнствами. Під час заснування Церкви, коли Дух Святий зійшов на апостолів, – усі вони перебували разом у спільній молитві. Господь заповідав нам молитися спільно, сказавши: «Де двоє чи троє зібрані в ім'я Моє – там Я серед них». Для

спільної молитви ми приходимо в храм, названий Спасителем домом Божим, домом молитви.

Храм – це місце особливої присутності Бога. Господь є скрізь, але в церкві – по-особливому. Соломонові Господь сказав, що Його очі й серце перебуватимуть у храмі вічно. Храм – святий, тобто відділений від світу, незвичайна будова, присвячена Богові. І молитва наша сильніша, коли ми молимося гуртом. Адже ми кличемо рідних на допомогу, бо разом роботу виконаємо швидше і легше. Так і з молитвою. Спільна молитва має набагато більшу силу, ніж наодинці. Саме тому, якщо ми хочемо, щоб наші прохання були вислухані Богом, ми приходимо в храм.

Храм – це навчальний заклад, де вивчаємо найважливіше вчення – науку нашого спасіння. Все у храмі навчає: і церковні піснеспіви, і читання Біблії, і проповіді, і ікони. Слова Богослужіння, рухи священнослужителів, кадильний дим, горіння свічок – усе у храмі навчає. Храм називають небом на землі. Бо все у храмі нагадує про небо, тобто про духовний невидимий світ, куди спрямовуємо нашу молитву.

В церкві наша підсвідомість очищається від духовного бруду (злоби, розпусти, насилля, жадів, окультизму...), який так «щедро» виливають на нас засоби масової інформації і який потім впливає на наші вчинки, слова та думки, схиляючи нас до гріха. Тому храм також є лікарнею для душі.

Господь навчає нас, що людина може спасти свою душу тільки у співпраці з Богом. Для цього Всевишній нам дає силу, яка зміцнює нас у добрі, робить нас кращими, сильнішими духом і має назву *благодать*. Тільки у храмі Божому ми можемо най-

повніше отримати благодать, особливо у святих таїнствах. Серед семи таїнств Церкви найчастіше приступаємо до Сповіді та Причастя. За вченням Церкви, це потрібно робити принаймні раз на місяць. Сповідь – це очищення душі від гріхів, од духовного бруду. Своє тіло миємо досить часто, а ось душу очистити забуваємо. Уявімо, що ми не милися цілий рік. Як виглядатиме наше тіло? Саме так виглядає наша душа, якщо ми сповідаємось один раз на рік. Тоді вона забруднена гріхами, зранена пристрастями, виснажена без Причастя.

Святі Заповіді Творець дав нам не випадково. Адже кожна з них застерігає від біди, від страждань, від того, що може нам

зашкодити. Наприклад, сьома заповідь «Не чини перелюбу» застерігає від гріха розпусти, який спустошує душу, приносить нам важкі захворювання, робить нас подібними до тварин. Так само і четверта заповідь, яка навчає шість днів працювати, а сьомий – присвячувати Богові. Не кілька днів на рік, а саме кожен сьомий день тижня. А присвятити – означає обов'язково прийти до храму Божого і втамувати свій духовний голод, очистити свою душу, наблизити її до Небесного Отця

Саме тому християни мають відвідувати храм щонеділі й у свята і не відділяти себе від церковної громади – тіла Христового.

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

АЗИ ПРАВОСЛАВ'Я

«А ВИ... НЕ ВЕРУЮЩИЙ?»

Так говорять, маючи на увазі протестантів: не п'ють, не матюкаються, вдягаються скромно...

А що означає бути православним християнином?

У книзі «Закон Божий» сказано, що ми називаємося православними християнами, бо віруємо в Ісуса Христа, як викладено у Символі віри. Ми належимо до заснованої Ним єдиної, святої, соборної й апостольської Церкви, яка під керуванням Духа Святого незмінно, правильно славить, вірить, береже вчення Спасителя. Один із давніх отців Церкви св. Анастасій Синаїт зазначив: «Православ'я – це істинне уявлення про Бога і творіння».

Але чи мають це істинне уявлення про Бога мільйони «православних», які приходять до церкви (та чи й приходять?) лише у Великий піст, формально відбувши Сповідь та Причастя, поспішаючи над ранок Великодня, щоб устигнути посвятити пасхальний кошик із різними стравами? Чи мають його ті, хто прикриває свою залежність від алкоголю, куріння чи просто нехристиянського способу життя словами: «Я православний! Це „штундам“ не можна пити, курити, гуляти, а нам – можна!»?

Істинне уявлення про Бога та відповідний спосіб життя полягає не в тому, що людину охрестили в дитинстві. Мовляв, я маю Бога в серці (нібито маю), а ходити щонеділі до церкви, брати участь у таїнствах – не обов'язково. Як буде потрібно повінчатися, чи поховати когось, або ж охрестити, то тоді не важливо, чи я парафіянин. Заплатимо, скільки треба, та й священик виконає, що треба. Ті, хто так думає, не має права називати себе православним. Людина може обманути кого хочеш, іноді навіть саму себе (найкращий брехун – це той, хто вірить сам у свою брехню, як, наприклад, диявол!), але Бога не обманить. «Бог зневаженим не буває. Що посіє людина, те й пожне», –

навчає апостол Павло у Посланні до галатів. Суд Божий – це і є час збирання врожаю. І, зрозуміло, коли насіння було хороше, то й урожай (суд) буде хорошим. А «коли б ми судили самі себе, то не були б судимі», –

пише той же апостол у Першому посланні до коринтян.

Недостатньо поставити свічку (хай навіть найбільшу), поїсти куті, крашанок, постелити лепеху, почепити образок – треба молитися до того, хто на нім зображений; недостатньо прийти на Сповідь без гідної підготовки і то лише раз на рік; недостатньо мати вдома Біблію, – необхідно щодня читати її та жити відповідно до того, що пізнав

із неї. Прийшло свято чи недільний день – обов'язково всією сім'єю йдімо до церкви. Бо тільки на цьому кораблі – спасіння від розбурханих хвиль житейського моря. І не просто постояти, думками блукаючи де

Звісно, це не означає, що в християн, які живуть православним життям, немає жодних проблем. Ні! Спокуси приходять до всіх, але православна людина під час спокус перебуває з Христом у Його човні – Церкві, а тому все перемагає вірою, що проявляється любов'ю. Причому за ці перемоги у вічності отримає райський вінець.

Православ'я – це слідування за Христом дорогою життя, вузькою стежкою миру, чистоти, стриманості, покори, святості, любові (на відміну від широкої дороги гріховних розваг, п'ятики тощо). Якщо ми йдемо Його дорогою, то Його мир і радість переповнює наше серце. Ісус сказав учням: «Мир залишаю вам, мир Мій даю вам; не так, як світ дає, Я даю вам» (Євангеліє від Йоана).

Мир Божий – це дар, який доступний кожному, але формальний підхід до релігії його не принесе. Саме для того Ісус Христос пішов на хрест і воскрес із мертвих, щоб ми жили, наповнені цим миром, а не обманювали самих себе. Піст і молитва допомагають нам змінити формальність на справжню присвяту себе православному способу життя. Тоді й проголосуватимемо пасхальне вітання «Христос воскрес!» не як порожню фразу, а як те, що відбувається в нашому серці. Тоді будемо справжніми віруючими – православними християнами.

Протоієрей Віктор МИХАЛЕВИЧ,
капелан і викладач
Волинського інституту
імені В. Липинського МАУП,
настоятель парафії
апостолів Петра й Павла с. Коршовець
Луцького районного деканату.
Світлина Сергія ДУБИНКИ

СТЕЖИНКА ДО ХРАМУ

КАЗКА

В Україні був звичай напередодні Великодня не заливати і не гасити вогню. Кожен господар тримав жар цілу ніч, щоб можна було запалити скалку після ранкового Богослужіння.

Господині в Страсну суботу печуть, варять, готують, щоб було і своїм, і заможним людям. Усі радісно чекають і зустрічають Великдень...

У селі на той час жив нещасливий бідняк. Не гуляй, не п'яниця, а добра, працююча людина. Мало того, що пропала й перевелася вся його худоба і двічі погорів, – так ще й дружина померла, лишивши на нього повну хату дітей. Залишився вдівцем, та до того ж убогим: діти без догляду, господині в хаті немає, – тож біда здолала зовсім. Який чоловік упорається сам, без господині, і яке йому життя? І було йому свято – не свято. Не готувалося нічого: ні паски, ні смаженого поросяти... Та й що було йому готувати, коли від Масниць вогню в печі не розводили: навіть дров не було.

Промовився він щиро цілу ніч, а після Богослужіння привітався з усіма. Його

й пригостили: хто скибочкою паски, хто червоним яєчком. Зрадів: дітки матимуть що їсти. Пішов додому, поклав усе на стіл. Думав запалити скалку і будити дітей...

Спохопився – вогню немає. Надворі було ще темно. Згадавши, що в добрих людей до цього дня зберігається жар про запас і

свічку вони не гасять. Пішов він до сусіда.

– Христос воскрес!

– Воістину воскрес!

– Дайте, люди добрі, вогню засвітити свічку.

– От людина! І Великдень забув: до людей по вогонь ходити! Іди з Богом додому; нині всі вогонь удома тримають, і тут не до тебе. Невже ти не приберіг свого?!

Пішов він до другого чоловіка; там його жінки та дівчата засміяли, що в такий день по хатах ходить по вогонь, і прогнали. Він – у третій двір, у четвертий – скрізь те ж саме: готують стіл, нікому діла нема до бідняка: де засміють, а де й вилають і проганяють.

– Забирайся, – кажуть, – не до тебе зараз, а за вогнем іди до чумаків, там дадуть.

Заплакав бідняк, обійшовши майже все село, і подумав: «Господи Боже мій! За що ж люди мене кривдять? Вони ж мене знають: не злодій я, не п'яниця; унадилися до мене біда і злидні, й сам не знаю, за що і звідки, а вони ще гірко насміхаються наді мною... Видно, самі не знали злиднів. Тому й не запитають, чому від самої Масляної жодної крихти в домі не було, і не готувалося ні разу... І звинувачують, що свого вогню немає».

Роздумуючи так, убогий стояв посеред вулиці в кінці села і не знав, куди йти і що робити. Поглянув він у чисте поле – за селом світиться.

«От, – подумав, – і справді, піду до чумаків, вогню попрошу: більше нікуди. Може, хоч чумаки не відмовлять».

Вийшов прямісінько до вогню. Дійсно:

сидять чумакі навколо вогнища у святковому вбранні, згадують Великдень.

– Христос воскрес!

– Воістину воскрес!

– Дайте вогню, люди добрі!

– Будь ласка! Але у що ти візьмеш?

– Та от дайте хоча б свічку запалити.

– Не донесеш ти свічку до села: тут у полі вітерець гуляє, задме. Підстав-но полу свитки, ми тобі жару в запіл насиплемо.

Він підставив, недовго думав; а вони згорнули жар просто руками, та й насипали йому в свитку.

– Іди з Богом! Не бійся нічого, донесеш.

Що думав він, коли брав жар у полу, – невідомо. Але як людина проста, яка ніколи не обманує інших, він повірив чумакам: поклав свою свічку за пазуху, зібрав акуратно кінець поли і пішов додому. «Якщо люди згребли та насипали жару руками, так чому ж мені не донести його додому?»

Зайшовши в хату, запалив свічку, став на коліна, помолвився, піднявся, щоб накрити на стіл і будити дітей, поглянув на припічок, куди висипав з поли жар, а там замість жару – лежить купа золота.

Зрадів убогий, зрозумів, що це йому Бог дав. Ще раз помолвився, подякував, поклав на стіл скибки паски і яйця та почав будити дітей. Наказав їм швидше вмитися, помолитися, привітати один одного і сідати за стіл.

Сусід убогого, котрий не дав вогню, побачивши, що в нього все-таки світиться, підійшов, зазирнув у вікно – і побачив на припічку цілу купу червінців. Здивувався,

увійшов і почав розпитувати бідняка, а той, не кричучись, розказав усе, як було. Сусід вийшов на вулицю, глянув у ту сторону, куди ходив убогий, і також побачив вогник.

«Піду-но і я по золоту», – подумав.

Тим часом сусідка з іншої хати вибігла за чимось, підійшла до вікна бідняка: сплелася руками, зайшла до хати, щоб помилуватися золотом, розпитати сусіда про все і позаздрити йому. А дізнавшись, як усе це сталося, побігла додому і випровадила якнайшвидше свого чоловіка, щоб ішов за село до чумаків: там, мовляв, на Великдень роздають пригорщами золото.

– Та гляди, більше нагрібай, – кричала вона йому вслід.

Через цю сусідку чутка пішла цілим селом. І всі жінки послали своїх чоловіків на вигін до чумаків, щоб ті нагребли побільше золота і принесли додому.

Прийшли вони до вогнища, зняли шапки, вклонились і попросили жару. Чумакі подивились на них, але не сказали нічого, тільки звеліли кожному підставити по черзі полу і насипали кожному по пригорщі. Чоловіки, які отримали жар, стояли і не відходили, чекали, щоб іще дали.

– Вистачить по одній, – сказали чумакі. – А вже треба розділити на всіх.

Подякували чоловіки і за це. Бачачи, що жар лежить у полах і не горить, зраділи і жваво пішли до села. Але радість їхня була недовгою. Раптом вони почули, що пахне смаленим. Хтось підставив під полу руку і обпик її. Зчинився шум, крик, сварка – усі пропалили свій новий одяг. Чоловіки озирнулись назад у поле – а там нічого немає: ні вогню, ні волів, ні чумаків...

А бідняк зажив щасливо і радісно.

Що ж це були за чумакі? Чи не ангели?

ПІСНЯ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Музика Т. Толочко
Слова К. Перелісної

1. Спі- ва- є жа- йво- рон з не- бес: «Хри- стос во- скрес! Хри- стос во- скрес!»

дзвін гу- де з се- ла: «Хри- стос во- скрес – Йо- му хва- ла!»

Дзюрчить струмок – весняний дзвін:
«Христос воскрес – Господній Син!»

3. Радіють діти у вінках:
Христос воскрес у Небеса!
І вся земля, мов той вінок
З чудесних трав, ясных квіток.

4. І в серці радість через край,
Воскресли поле, річка, гай.
І лине пісня до небес:
«Христос воскрес! Христос воскрес!»

1. Співає жайворон з небес:
«Христос воскрес! Христос воскрес!»
У небі дзвін гуде з села:
«Христос воскрес – Йому хвала!»

2. В проміннях сонячна блакить:
«Христос воскрес! Його хвалить!»

У ВІЛЬНУ ХВИЛИНУ

Розшифруй слова, підставляючи букви під відповідними цифрами в таблиці, і встав утворені слова в речення, де вони пропущені.

Б=1, М=6, К=7, Д=19, С=4, П=10, Ц=20, Л=8, Я=9, Р=2, Г=5, Є=4, А=3, В=21, Н=13, О=18, Ф=11, У=14, І=16.

- Христос прийняв на Себе .....за наші гріхи.
- Бог не карає нас за гріхи, якщо ми щиро ....., тобто жалкуємо, що вчинили зле, знаємо, що ми винні і дуже стараємося виправитись.
- Щоб покаятись, ми просимо вибачення в Бога у домашній молитві, а також ідемо у храм до таїнства .....

10	18	7	3	2	3	13	13	9

7	3	4	6	18	4	9

4	10	18	21	16	19	16

РЕКОМЕНДУЄМО ПРИДБАТИ

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ДОРОГУ ДОДОМУ

Немає нічого кращого, як повертатися з далекої подорожі до рідної домівки, де тебе люблять, чекають, де все тобі таке рідне і миле. Таким поверненням додому є наша путь у Царство Небесне – вічне життя, нескінченну радість. Дорога туди тяжка й небезпечна, на ній трапляється безліч перешкод і труднощів. Та іншої у Царство Боже немає.

Як нам стати на цей найважливіший шлях, як іти і дійти, розповідає чудова книжка – православна читанка Ганни Куземської «Дорога додому» (К.: Фенікс, 2006).

Вона унікальна змістом і художнім оформленням. Складається із тридцяти авторських оповідань, які порушують сучасні й вічні проблеми духовного світу людини. Зміст оповідань поглиблюють творчі завдання, пояснення найголовніших засад православної віри, цитати зі Святого Письма, творів святих отців, авторська публіцистика.

Книжка укорінена в національні традиції України. Читач відкриває для себе духовні багатства нашого народу. Основним елементом художнього оздоблення читанки є розмаїття національної вишивки. Цікавою знахідкою є дитячі малюнки до оповідань. У книзі вміщено також словничок найпоширеніших релігійних термінів, список ілюстрацій.

Книжка складається з трьох частин: «Відкриті очі серця», «Знамена перемоги» і «Глибина мудрості». Автор «Дороги додому» намагається говорити з нами про призначення людини, про сенс життя та, найголовніше, про джерело всякого добра – Бога. Ця книжка допоможе нам зрозуміти, що ми ніколи не будемо самотніми, якщо в серці нашому оселиться Любов.

«Дорога додому» – книга для дітей і молоді, її можна порадити як своєрідний посібник для учнів і вчителів недільних шкіл, учителів, що викладають основи християнської етики, для позакласного читання учнів та усім, хто прагне духовного зростання.

Хотілося б, щоб знайшлися благодійники, й у кожній шкільній бібліотеці Луцька, нашої області була ця чудова книжка. Замовити її можна у видавництві «Фенікс», що в столиці, тел. (044) 501-93-01. Я ж її придбала у Володимирському соборі в столиці, чим дуже задоволена.

Віра ТКАЧУК,

голова луцького методоб'єднання вчителів християнської етики

ОФІЦІЙНО

Протоієрея Володимира Петріва звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святої Трійці в с. Тростянець Ківерцівського дек. та помічника декана з правом переходу в іншу єпархію (указ № 19 від 29 лютого 2008 р.).

Василя Лозовицького, кандидата богословських наук, призначено про-ректором з навчальної частини Волинської духовної семінарії (указ № 20 від 21 березня 2008 р.).

Протоієрея Ярослава Мельничука призначено настоятелем парафії Великомученика Пантелеймона Цілителя в Іваничах (указ № 21 від 27 березня 2008 р.).

МНОГІ ЛІТА!

9 травня єпископові Луцькому і Волинському Михаїлові – 42 роки. Щиро вітаємо нашого владика й бажаємо Господнього благословення на всі Боговгодні справи й багаторічне, успішне, плідне архіпастирство на Волинській землі! 10 травня з цієї нагоди преосвященний відправить подячну Божественну Літургію в кафедральному соборі Святої Трійці, яка розпочнеться о 9.00.

ВІТАННЯ

Висвята

Диякона **Сергія Поврозника** 9 березня 2008 р. висвячено на священника.

Ювілеї

Галині Заруденць, послушниці жіночого монастиря Різдва Христового у Володимирі, 1 квітня – 20 років;

священнику Миколі Козаченку, клірикові парафії Святителя Миколая Чудотворця в Камени-Каширському, 2 квітня – 10 років священничого служіння;

протоієрею Василеві Муралю, настоятелю парафії Святого Іоана Хрестителя в с. Прилуцькому Ківерцівського дек., 7 квітня – 15 років священничого служіння;

протоієрею Віталієві Лехкобіту, настоятелю парафії Рівноапостольного Володимира Великого в Ковелі, 7 квітня – 10 років священничого служіння;

протоієрею Богданові Якимю, настоятелю парафії Великомученика Юрія Переможця в с. Сенкевичівка Горохівського дек., 9 квітня – 50 років;

священнику Любомирові Чеховичу, настоятелю парафії Преподобного Симеона Стовпника в с. Облани Ковельського райдек., 9 квітня – 40 років;

священнику Миколі Щомаку, настоятелю парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Новосілки Турійського дек., 9 квітня – 35 років;

священнику Анатолієві Зарембі, настоятелю парафії Архистратига Михаїла в с. Мельники-Річицькі Ратнівського дек., 15 квітня – 30 років, 16 квітня – 10 років священничого служіння;

священнику Миколі Кирилюку, настоятелю парафії Апостола Іоана Богослова в с. Невір Любешівського дек., 18 квітня – 45 років;

протоієрею Вікторіві Михалевичу, капеланові й викладачеві Волинського інституту ім. В. Липинського МАУП та настоятелю парафії Апостолів Петра й Павла в с. Коршовець Луцького райдек., 18 квітня – 10 років священничого служіння;

ігумену Маркові (Левківу), намісникові монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерцівського р-ну, 20 квітня – 5 років священничого служіння;

священнику Василеві Корецькому, настоятелю парафії Мучениці Параскеви-П'ятниці в с. Миятин Іваничівського дек., 13 травня – 35 років;

протоієрею Тарасові Шередьку, настоятелю парафії Архистратига Михаїла в с. Ловище Турійського дек., 23 травня – 30 років;

священнику Василеві Мавдрику, настоятелю парафії Казанської ікони Божої Матері в с. Бубнів Володимирського дек., 24 травня – 10 років священничого служіння.

Щиросердечно вітаємо священнослужителів і послушницю із вагомими життєвими подіями!

ОГОЛОШЕННЯ

28 квітня – проща до святинь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межириччі (чудотворна ікона) – джерело св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися до 27 квітня. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 40 грн.

3 травня – богомилля до святинь Володимира: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимненський монастир. Зголошуватися до 2 травня. Виїзд о 7.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення о 21.00. Вартість поїздки 40 грн.

8–9 травня – паломництво до Маняви (Івано-Франківська

обл.): Скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа. Зголошуватися до 7 травня. Виїзд 8 травня о 23.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – 9 травня о 22.00. Вартість – 85 грн.

14 травня – проща до святинь Києва: Печерська лавра – Введенський монастир – Видубицький монастир – Іонівський монастир – Михайлівський Золотоверхий монастир – Володимирський собор (Патріарша Служба). Зголошуватися до 12 травня. Виїзд 13 травня о 23.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – 14 травня о 23.30. Вартість поїздки 120 грн.

Докладніша інформація та реєстрація – за тел. (03322) 5-42-50. Увага! Найближчим часом буде змінено номер телефону паломницької служби єпархії. Новий номер – (0332) 71-83-77.

Якщо Ви бажаєте отримати відповіді на запитання, практичні поради з християнського життя, почути змістовне тлумачення Біблії, – запрошуємо в нижній храм кафедрального собору Святої Трійці на **духовні заняття священника Андрія Ротченкова**. Початок о 15 годині щонеділі.

У приміщенні редакції (Луцьк, Градний узвіз, 1) можна замовити літературу видавництва «Ключі», «Українське біблійне товариство», «Свічадо». Докладніша інформація про це за тел. 72-21-82.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення єхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць і т. ін. Тел. (050) 660-53-19.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

Свідоцтво про державну реєстрацію:
ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано в МП «Зоря»
м. Луцьк, просп. Волі, 2, тел.: 8 (03322) 4-60-38
Наклад 4500 пр. Ціна за домовленістю.
Зам. № 44 від 21.04.2008 р.

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
Передплатний індекс 91241
Засновник і видавець –
Управління Волинської єпархії Української
Православної Церкви Київського Патріархату.
www.pravoslavja.lutsk.ua
Адреса редакції: 43025 м. Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82
pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакційна колегія:

прот. **Віталій СОБКО** (заст. головного редактора), **св. Андрій РОТЧЕНКОВ** (редактор дитячої сторінки), **Ірина ДАЦЮК** (художній редактор), **Віктор ГРЕБЕНЮК** (літературний редактор і коректор), **Віктор НУМЕРЖИЦЬКИЙ** (верстка, ТзОВ «ІНІЦІАЛ»), **Галина МЕЛЬНИК** (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.